

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 26 квітня 1980 року

№ 51 (2779)

Ціна
2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

У ювілейному році — по-ленінськи!

Дзвоном металу і гудінням тракторів, веселими жартами і лунними піснями відшуміла «червона субота» — Всесоюзний комуністичний суботник, присвячений 110-річчю з дня народження В. І. Леніна. Близько 180 тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини працювали в цей день на робочих місцях, на благоустрої своїх міст і сіл. Для багатьох з них трудові рекорди, що їх вони досягли під час суботника, стали нормою.

Проїшов суботник, а ленінський, ювілейний рік триває. Він — у трудових здобутках молодих робітників, колгоспників, у відмінному навчанні студентів, школярів та учнів профтехучилищ. Все нові й нові комсомольсько-молодіжні колективи, молоді виробничники репортує про виконання п'ятирічних завдань.

Головний герой дня нині — хлібороб. Так, наші погляди сьогодні спрямовані у поле, туди, де йде одвічна боротьба за народний достаток, де закладаються підвалини майбутнього врожаю. Цієї весни сівачі працюють в особливо складних умовах, коли кожна година доби вартує. Тому так важливо, аби кожен молодий хлібороб усвідомив свою особисту причетність до спільної справи, сповна використував на сівбі досвід, професійну майстерність. Невбихого значення набуває в ці дні й ідеологічне забезпечення сівби, діяльність комсомольських «проектористів», про що повинні потурбуватися комітети комсомолу господарств області.

В завершальному році десятиї п'ятирічки в області кукурудзу вирощуватиметься індустріальним методом на 40 тисячах гектарів. За ініціативою молодих хліборобів Новоархангельського та Новоукраїнського районів юнаки та дівчата Кіровоградщини працюватимуть на кожному другому гектарі. Комсомольсько-молодіжні ланки по вирощуванню качинистої новим, прогресивним методом хоч сьогодні готові вийти в поле. Це наслідок плідної підготовчої роботи господарників, комсомольських активістів, молодих механізаторів. Особливо постаралися ініціатори — новоукраїнці та новоархангельці. Нині настає найвідповідальніший період: необхідно зробити все, аби цьогорічні результати могли стати доброю основою для широкого впровадження прогресивної технології в майбутньому.

Керівники, спеціалісти, механізатори передових господарств області виступили з ініціативою: на честь XXVI з'їзду КПРС виростити у 1980 році по 400—450 центнерів цукрових буряків на кожному гектарі. Бюро обкому Компартії України схвалило патріотичний почин, підхопили його в багатьох колгоспах і радгоспах Кіровоградщини.

За рахунок чого ініціатори та їх послідовники планують добитися таких показників? За рахунок широкого застосування техніки, зменшення затрат ручної праці. Комсомольським організаціям слід звернути особливу увагу на роботу комсомольсько-молодіжних ланок, допомагати їм у вивченні досвіду кращих буряководів.

Тваринництво — ударний фронт. У постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи по збільшенню виробництва грубих і соковитих кормів у 1980 році та підвищенню їх якості» наголошується на необхідності збільшення виробництва і підвищення якості сіна, силосу, сінажу, кормових коренеплодів та інших кормів. Нинішнього року в господарствах активно працюватимуть кормодобувні заводи. Обов'язок юнаків і дівчат — продовжити цінний почин, з яким виступили минулого року молоді трудівники колгоспу імені Чкалова Новомиргородського району, зробити свій вагомий внесок у справу зміцнення кормової бази тваринництва.

Важливі завдання стоять у ленінському році перед юнаками і дівчатами області, трудівниками промисловості, будівництва, транспорту, сфери обслуговування, школярами, студентами. Суть їх можна визначити однією фразою: вчитися і працювати по-ленінськи, по-комуністичному. Берегти кожен хвилину, як беріг ілліч, працювати на совість, як працював Ленін, як працюють і вчаться старші товариші, комуністи.

КОМСОМЛЬСЬКЕ ПОЛЕ

За урожай 1980-го!

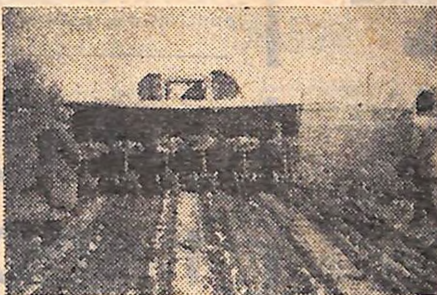

Якщо весна не поспішає, то треба поспішати нам, і виводить Григорій Дудчин (як і тисячі його колег в області) на поля колгоспу імені Леніна Новгородського району свого Т-74. Вже сьогодні комсомолец дбає про майбутні норми для громадської худоби. Адже їх необхідно виростити і заготовити якомога більше. Тому так старанно Григорій щільно посіє сівалочних трав, волога для яких значить багато. В ту зміну, коли кореспондент фотографував Г. Дудчина, молодий механізатор зацілював 14 гектарів поля при завданні 10.

Фото В. ГРИБА.

Успішно справляються з висадкою ранніх овочів члени городньої бригади п'ятого відділка кіровоградського приміського радгоспу «Зоря», котру очолює І. С. Муценко. Недавно вони на тригектарній ділянці висадили розсаду напущі (на знімку ліворуч). Нині висаджують розсаду помідорів (на знімку праворуч) — молода трактористка бригади Ольга ЗАБЛОЦЬКА.

Фото В. ГРИБА.

ТАК ТРИМАТИ!

20 комсомольсько-молодіжних колективів районно активно включилися у весняно-польові роботи. Першість удержують екіпажі Тетяни Доценко і Петра Урсулєнка з колгоспу імені Куйбишева. Наприклад, Тетяна трактором Т-74 і трьома сівалками СЗ-3,6 уже закрила вологу на площі 150 гектарів і засіяла 70-гектарну ділянку ранніми зерновими. Щодня її екіпаж виконує денну норму на 120 процентів. Відмінну працю молодих хліборобів відзначено перехідним випелом райкому комсомолу «Кращому комсомольсько-молодіжному екіпажу на весняно-польових роботах».

Не відстає від своїх суперників у змаганні колектив Миколи Кулика з колгоспу імені Ворошилова.

В. ЛИТВИНОВ,
інструктор Добровеличківського райкому комсомолу.

І ДОЩ, І СОНЦЕ...

Такої весни Федір Іванович Кондратов не пам'ятає, хоча вона у нього вже тринадцять років. Звичайно, бувало всього — дощі, сніг випадав, але щоб кінець квітня без тепла...

Чоловіки зібралися на обід. Короткі спогади снуються під аккомпанемент дрібного дощу. Знову дощ. Учора опівдні, позавчора... Тільки в неділю рано-ранісінько випало сонце, пригріло, і хлібороби змогли вийти на поле.

Приміжним весна набагато скоротила й без того стислі строки. Щоб справитися з обсягом робіт, потрібна була ретельна підготовка. На час проведення сівби в буряководстві «Україна» створили штаб і тимчасові партійно-

комсомольські групи. Їх три — по одній у кожному відділку. Саме ці групи забезпечують цілий ритм роботи комплексних посівних загонів, використання ними кожної погоди хвилини. Після робочого дня оперативно підбивають підсумки змагання, а на ранок червоною прапорцем майорить на агрегаті переможців.

Милих ярих у другому відділку радгоспу, де працює комсомольсько-молодіжна ланка Сергія Нагорного, — 419 гектарів, 114 з них уже засіяли однострижними травами. Сьогодні перейшли на ячмінь.

Вітер трохи розігнав хмари, кинув в обличчя останні краплі. У полі знову загуділи трактори. Ланка

сіє комплексно. Тракторист Сергій Миколайович Лушков закриває вологу, Кондратов культивує, за ними відразу ж йдуть сівалки. Для тракториста Сергія Миколайовича Бобришова ця сівба теж почала четвертий десяток, а у сівальниць комсомолок Галі Москвичук, Ганни Гринь і Галі Пресор — тільки друга. Дівчата недавно закінчили місцеву десятирічку. Сплав мудрого хліборобського досвіду і молодості дає прекрасний результат. Навіть у таких умовах кожний сівальничий агрегат ланки засіває щодня 30 гектарів поля.

Багато механізаторів радгоспу вийшли на посівну з особливо піднесеним настроєм. Напередодні 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна восьмеро з них репортували про виконання особистих п'ятирічок. Ленінською гра-

мотою нагородили тоді й ланкового комсомольсько-молодіжника Сергія Нагорного.

Агроном другого відділка Любова Онуфріївна Мокряк задоволені: головне, темпи робіт не впливають на якість. Зерно протруєно від шкідників, воло рідко лягає в ґрунт.

— Не зашкодить пізній сівба урожаю? — На цей час минулого року ми вже мали сход, але вони не були гарантовані від того, що піде холодний дощ чи навіть сніг. Зараз хоч і холодно, але весна своє ще візьме. А доля врожаю в наших, ось у їхніх руках...

Д. СТЕПОВИЙ.

с. Велика Виска.

Маловишківського району.

На знімку: сіє комсомольсько-молодіжна С. Нагорного.

Фото В. ГРИБА.

НЕ ЗАРОСТЕ НАРОДНА СТЕЖИНА

Такий же бадьорий і енергійний, повний нових задумів і звершень, він постає у бронзі перед жителями м. Долинської на головній площі — площі Жовтневої революції в день свого 110-річчя. На мітинг, присвячений

знаменній події, який відкрив голова виконкому районної Ради народних депутатів, зібралися всі мешканці міста. На ньому виступили перший секретар Долинського райкому Компартії України П. Л. Гідулянов, ветеран партії і комсомолу Т. Ф. Куличник, передові робітники, колгоспники, представники інтелігенції, школярі.

Назавжди запам'ятається цей день багатьом третьокласникам середньої школи № 2 і восьми-

річки № 3. Тут, біля підніжжя пам'ятника, старшокласники-комсомольці і загонові піонервожати пов'язали їм червоні галстуки.

Тисячі пар очей адивляються в таке знайоме й рідне всім обличчя. Вивчають кожну рису, кожен жест, прагнуть зрозуміти цю велику і просту людину, джерело її мудрості. Нескінченим потоком сюди йдуть, ідуть... До Леніна...

Т. СТОРОЖУК.

БУТИ ПАРКУ ПЕРЕМОГИ

ШКОЛА СТАНЕ КРАСИВІШОЮ

Прочитавши звернення міського штабу «Салют» до всіх піонерів міста, ми вирішили створити при раді нашого дружини свій штаб проведення операції «Дерево пам'яті». Штаб визначив конкретні місця посадки дерев, кількість дерев і завдання кожному загонові.

Біля школи є пустуючі ділянки землі. Тут зашумить сквер. Крім того, у нас є велика теплиця, де учні вирощують розсаду квітів. І ми вирішили прикрасити подвір'я школи не тільки деревами, а й квітковими клумбами.

Право першим посадити дерева дістали кращі піонери, загонові.

К. ШУТАК,
учениця 6 «А» класу середньої школи № 17 м. Кіровограда.

Цих молодих, енергійних, завзятих хлопців і дівчат знають в усіх кутках Новоархангельського району. Вони, члени художньої агібригади районного Будинку культури, — часті гості на тваринницькій фермі, в тракторній бригаді сільській школі, клубі. І скрізь, де вихориться їхній запальний танок, звучать задушевна пісня і дотепна гумореска, у людей піднімається настрій і працюється їм веселіше.

На обласному огляді агібригад, що відбувся на початку нинішнього року, цей здібний, дружний колектив виборов друге місце.

Фото Г. СПІРИНА.

ЗУСТРІЧ КРАЩИХ

учасників Ленінського заліку відбулася на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів. Кожна комсомольська організація підприємства звітувала перед парткомом, комітетом комсомолу про участь у третьому етапі Ленінського заліку, присвяченому 110-й річниці з дня народження вождя.

Заводський актовий зал. Святкова музика. У президії — ветерани партії і комсомолу, Великої Вітчизняної війни і праці, передовики виробництва. З доповіді заступника секретаря комітету комсомолу, інженера відділу головного механіка Віктора Костюка, рапортів присут-

ні дізналися про результати третього етапу Ленінського заліку, в якому брала участь молодь заводу. Вона за починком кращих колективів країни девала слово успіхам у праці ознаменувати ювілей В. І. Леніна. Багато теплих слів звучало на адресу комсомольсько-молодіжних бригад Анатолія Сковорода, Володимира Бадова, Надії Лисогор, а також 53-х виробничників, які дотримали свого слова і до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна виконали п'ятирічні завдання.

Учасники зустрічі відмінників Ленінського заліку закликали ровесників-заводчан і надалі боротися за комуністичне ставлення до праці, трудитися без відстанючих, нинішній рік перетворити в рік ударної праці, праці по-ленінському.

МЕРИДІАНИ ДРУЖБИ

Книга про В. І. Леніна, пам'ятні альбоми і сувеніри відправили школярам кубинської провінції Камагуей кніжнички — члени міжнародного клубу «Планета дружби». Він створений при редакційно-видавничому відділі Білоруської РСР. Кошти учні заробили на суботниках, здаючи малярську і металеву роботу.

Тепер у Білорусі більш як дві з половиною тисячі клубів юних інтернаціоналістів, повідомив міністр освіти Білоруської РСР М. Мішчєвич. Кілька вагонів з подарунками надіслані дітям в етнічній провінції Біньчінхєн. Зібрано шкільне приладдя та іграшки для друзів з Луанди — міста-побратима Мінська.

Члени клубу листуються з зарубіжними ровесниками, регулярно влаштовують фестивалі дружби і конкурси політичної пісні.

Л. КОЗИНА,
кор. ТАРС.

Мінськ.

Мі після виступу

Під таким заголовком у «Молодом комуністі» 27 березня було опубліковано статтю директора Кіровоградської вечірньої школи № 3 І. Г. Герасименка. Йшлося про незадовільне відвідування занять учнями-виробничниками, погану організацію їхнього навчання на деяких підприємствах Кіровограда та інше.

Як повідомля редакцію директор нафтобазі В. П. Кротенко, з учнями вечірньої школи Т. Головачовою і Н. Деревинською проведено розмову з участю представників адміністрації, партійної і профспілкової організації. Вони зобов'язалися систематично відвідувати заняття, успішно пройти атестацію.

Для зміцнення дисципліни на нафтобазі видано відповідний наказ. Контроль за його виконанням доручено начальникові АЗС В. З. Соколовському.

Заступник директора по кадрах заводу радіовиробів Е. П. Ботовкін повідомив, що статтю обговорено на оперативній нараді керівників цехів, відділів та служб. Начальники цехів, де працюють учні вечірньої школи А. Колесан і Н. Старикова, зобов'язано наділі подібних випадків не допускати (мається на увазі надавати учням відпустки в навчальний період).

Начальник Кіровоградського міжрайгоспного шляхово-будівельного управління В. Н. Піляський повідомив, що статтю обговорено на загальних зборах робітників і службовців. Учнів вечірньої школи повторно ознайомлено з визначеними їм пільгами. Наказом по управлінню їх попереджено, що пропуск занять вважатиметься прогулом і що пропущений день не оплачується.

УВАГА: ПІДЛІТОКИ! ДВА ПІДХОДИ ДО РОЗВ'ЯЗАННЯ ОДНІЄЙ ПРОБЛЕМИ

заводів «Червона зірка» та імені С. М. Кірова, і водієм АТП обласного побутового управління Н. В. Козенком поїхали службовою машиною вночі по самому селі Соколовське, але не дістали. Коли

ЦЬОГО МОГЛО Б НЕ СТАТИСЯ

авився працювати, я хотів. Коли входив у село, побачив світлу «Волгу», що їхала назустріч. Раптом вона різко зупинилася. Вискочили троє молодиків. Один спитав: «Сармак є?» — і вдарив в обличчя. Другий — у живіт. Більше я нічого не пам'ятаю. Отямився, коли їх уже не було. Я підійшов до кришки, намочив носову хустку і почав зупиняти кров — обличчя дуже розбите. Потім захотілося мені закурити — сигарет не було, годинника і посвідчення — теж».

— Як же це сталося? — вкотре питає себе подумки Алла Петрівна Сущєва, заступник директора по виховній частині. Це ж запитання ставлять Олега Орлова. Він підводиться, червоніє. Він не може чітко пояснити, певно, сам не розуміє як слід, лише викладає факти. Так, Олег разом з двома іншими неповнолітніми — Юрієм Турасовим і Володимиром Терещенком, робітниками

побачили чоловіка, що котив мопед, вирішили взяти у нього сигарет. Це він, Олег, спитав, чи є у чоловіка гроші, аж виявив жаргонні слівця, щоб сподобатися друзям, він же першим ударив громадянина Г.

У машині одному з «героїв» йодом змастили розбиті пальці, весело обговорюючи «пригоду». Ні, страх неминучої розплати не охопив їх. Може, вірили у свою безкарність...

Автор цих рядків не ставить за мету виявити джерела жорстокості підлітків. Це предмет окремої розмови. Його цікавить, як і присутніх на комсомольських зборах, чому комсомолец Орлов став учасником злочинної групи. З'ясувалося: спільні поїздки по самому у названому вище складі й раніше мали місце. Чому ж про це ніхто не знав?

Виявляється, знали. Знала мати Орлова, що юнак не раз повертався додому пізно вночі. У Олега нема

батька, а мати своїми справами цікавиться більше, ніж вихованням сина. Лише цього було досить, щоб зайти на сполох, та в школі не тільки не вжили заходів, а й не повідомили про цю сім'ю органи міліції. До речі, управління внутрішніх справ обласного комітету рекомендувало обласному відділові народної освіти створити при загальноосвітніх школах ради батьків, зусилля яких спрямувати на тих учнів, у яких нема батьків.

Контроль за поведінкою Орлова з боку школи в позаурочний час не було. У шкільній характеристиці сказано: «Вчиться нижче своїх здібностей... запальний... сперечається...» А що заважало йому вчитися відповідно до своїх здібностей, де, у кого він учився не слухати вчителів? Ясно, що коли підліток лишається позбавленим батьківського піклування і відповідної уваги з боку школи, він самотужки шукає собі кола людей, які б розуміли його, поділяли його погляди на життя. На жаль, нерідко буває, що такий хлопець чи дівчина знаходить собі сумнівне товариство.

Та повернемося до комсомольських зборів. Рішення комсомольців суворе, але справедливе: виключити Орлова з лав ВЛКСМ.

Злочин можна було б відвернути, якби дирекція і громадські організації виявили належну увагу до підлітка, внесеного на початку навчального року до внутрішньої списку «важких».

І ще: Орлов — не проста людина. Потрібно тільки всім разом допомогти йому знайти себе.

В. КОЛЕСНИКОВ,
інспектор обласної інспекції у справах неповнолітніх.

І В ШКОЛІ, І В ДОМА — РАЗОМ

Так вирішили учні Синьківської середньої школи Ульяновського району, створивши різновікові загонові за місцем проживання.

Як добитися того, щоб усі учні почували себе членами одного молодіжного колективу, щоб кожен учень у позаурочний час не був відданий сам собі? Ці та інші питання постійно тривожили педагогів. І кілька років тому в школі на порядок денний стало питання створення різновікових загонів. Проблема ця була мало освоєна і, як усе по-новому, трохи лякала невдовістю. Та синьківці сміливо взялися за експеримент. У вересні 1977 року всіх учнів поділили на 19 різновікових загонів. Відповідно на території села створили 19 зон їхньої діяльності.

Принцип об'єднання — найближче сусідство за місцем проживання. Завдяки цьому в одному загоні об'єднано учнів різних класів. Керує їхньою роботою рада командирів, що є органом загальношкільного колективу.

За кожним загонком закріпили вчителів-консультантів, членів вуличного товариства парівні відпові-

комітету, депутатів сільської Ради народних депутатів. У зоні дії кожного загону є червоний куток тракторної бригади чи МТФ, де найчастіше збираються школярі в позаурочний час. Загін — це дружна сім'я, в якій старший опікає молодшого.

Різнорікові загонові не є якімись суто позашкільними об'єднаннями. Їхня діяльність стосується всіх сторін життя шкільного колективу. Одна з основних турбот — не допустити відставання в навчанні. Відомо, що в класах учні, які краще вчаться, стають консультантами. Але не секрет, що часто ці ж самі учні мають багато інших громадських доручень. І на консультації їм лишається обмаль часу. В різновіковому загоні консультантом може бути й не відмінник, адже він допомагає молодшому товаришеві, матеріал йому відомий.

По-іншому здійснюється тепер чергування учнів по школі. Раніше його довіряли лише старшокласникам. Тепер, коли чергує різновіковий загін, і першокласники, і їхні старші товариші парівні відпові-

дають за порядок у школі. Кожен день появляється «блискавка» чергового загону.

Різнорікові загонові виконують велику пошукову роботу. Проведено операцію «Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Зібрано і передано в сільський краєзнавчий музей матеріал про ветеранів Великої Вітчизняної війни та однопосельчан, які не повернулися з фронту. Нині проводиться операція «Герої живуть поруч».

Часто у тих, хто вперше стикається з роботою різновікових загонів, виникає запитання: «А чи не припинюють вони ролі комітету комсомолу, ради піонерської дружини?» Можна з упевненістю відповісти: «Ні!» Всю діяльність загонів, ради командирів спрямовує, тримає під постійним контролем комітет комсомолу, котрий на своїх засіданнях систематично слухає звіти командирів загонів про проведену роботу. Дружба ровесників у піонерських загонах і класних комсомольських організаціях, переплітаючись із дружбою старших з молодшими в різновікових загонах, створює згуртований шкільний колектив, здорову моральну атмосферу в ньому. Найяскравішим свідченням цього є той факт, що сьогодні кожного учня Синьківської середньої школи немає на обліку в дитячій кімнаті міліції.

О. ЧАБАНЮК,
кореспондент районної газети «Ленінець».

Експедиція «МК»
«Подвиг»

ТУТ, у рідному батьківському домі, зібралися сини і дочки Володимира Петровича Ботвенка. Прийшли, щоб привітати батька, ветерана Великої Вітчизняної війни, з днем народження, щоб поспішити отак — усі разом, як у дитинстві.

— Розкажіть нам, тату, як ви воювали, — було прохання. — Розкажіть про війну...

І пригадали йому оми ті кров'ю, овіяні славою фронтові шляхи, якими шов уся війну. Він тихо мовив:

— Фронтівий шлях — це окрема повість. Повість про мужність, геро-

визьметелі! Раптом зовсім близько розірвалася міна, і щось сильно підкинуло Ботвенка. До живота прилипла гімнастерка. Кров потекла по ногах. Вийняв із-за пояса протитанкову гранату, зібрався з силами і кинув. Різкий біль пронизав груди. В голові зашуміло. Перед очима закрутилася земля. Ще гранату... Позаду зостався лише стовп диму і земля.

Йшов, падав, повз... А коли побачив тих кількох чоловік, що лишилися живими, втратив свідомість... У цьому бою загинув майже весь батальйон.

2.

Війна... Скільки горя, сліз принесла вона людям! Скільки крові було пролито на її фронтах! Та були на війні й радіощі перемог і дати, що навично акварбувались у пам'яті.

Лютим 1944-го. В. П. Ботвенко дійшов до Вітебська. Тут, на білоруській землі, й вирішив комсомолец вступити до лав Комуністичної партії, бо ба-

листочки. Дивався, і йому не вірилося, що лише кілька днів тому, зібравшись із силами, він вибивав ворога з Кенігсберга, що десь там, на Заході, ще лунають постріли, від вибухів здригається земля, а тут починається таке мирне лісове життя.

— Москва! — миттю рознеслося по вагонах.

Столиця вже святкувала Перемогу.

4.

А на Сході підвели голови самураї. І Володимира Петровича послали на боротьбу з японцями.

Це було біля міста Мулліна...

... Ніч. Прикриваючись темрявою, радянські артилери прорвалися вперёд на 75 кілометрів, упритул під'їхали до міста, але ввійти в нього не змогли. Місто дуже освітлювалось електростанціями. Тож, недовго думаючи, артилери зайняли оборону на шосейній дорозі.

Японці одразу почали вести обстріл. А коли розвиднілось, то з протилежного хребта самураї закидали вогнем нашу артилерію. Попереду горіла гармата. Вогонь добрався до ящика зі снарядами. Воїни залягли. І тут

НАШ КОНКУРС «ВІТЧИЗНИ ВІРНІ СИНИ»

НА ВСЕ ЖИТТЯ, ЩО ЛИШИЛОСЯ

М... Мені тоді було вісімнадцять...

1.

Вісімнадцятилітнім юнаком пішов Володимир Ботвенко на фронт. Бити ворога почав від Орла в складі 257-ї стрілецької бригади. Тут, біля Орла, й дістав перше бойове хрещення. День 23 вересня 1942 року назавжди лишився в пам'яті тих, хто вижив, хто живим вийшов із січі.

... Бій розгорівся. Фашистська артилерія закидала позиції, які зайняла 257-ма стрілецька бригада, щільним вогнем. Моз чорні круки, в небі кружляли бомбардувальники. Від вибухів здригалася земля.

Володимир командував відділенням. З боєм дивився, як язики полум'я пожирали густу перстиглу пшеницю, на деревах горіло листя. І здавалося, що ніщо живе не може втриматися в цьому пекельному бойовищі, що ніяка сила не зможе зупинити цієї чорної сили, яка все сунула й сунула. А він і його друзі вірили в протилежне. Вірили, що коли стане панцерах зі свастикою на панцирах підповзуть білячки. Накладано не стріляти. Та, правду кажучи, стріляти майже не було чим. Запеклі тримісячні бої виснажили нашу армію, порідшали ряди воїнів. Доводилося брати ножем снаряди, мінну гранату.

Ворожі танки наблизилися до окопів на кидок гранати. Позаду них — піхота. Частіше забилось серце у Володимира. Почуття страху? Ні, його не було. Лише відчуття того, що за тобою Москва, за тобою сліди поспівалих матерів. Почуття ненависті до ворога.

— Вогонь! — подав команду Володимир. І постріли в танки снаряди, гранати, пляшки з горючою сумішшю. Він бачив, як падали один за одним, шошені кривавими металом, бойові побратими.

Бійшов не на життя, а на смерть. Один за одним падали німецькі танки. Знову «Вогонь!», але почувся лиш поодинокі постріли, і тільки тепер Володимир помітив, що зостався один на один з ворогом, зі смертю.

А до нього вже бігли фашистські солдати. Не стріляли. «Живим хочуть узяти, гаді, — майнула думка. — Ні, брешете, че-

чив, що комуністи завжди попереду.

Подав заяву. Його підтримали. Адже позаду вже був довгий фронтівий шлях. Героїзмом відзначився воїн при визволенні Смоленська, Мінська. І ось 15 лютого, в день його народження, спеціальна комісія виїхала прямо на позиції, щоб прийняти його, Володимира Ботвенка, в ряди комуністів. І якою гордістю світилися очі юнака, коли він із рук підполковника Постникова брав червону книжечку — партвоток!

І змове сонце в цей день світило янголом особливому й день був все-таки не схожий на інші...

3.

Т-тах, т-тах-тах... Виступають колеса вагонів. За вікном тягнуться поранені війною поля, на яких колілись колосилися золоті жита і пшениці, а тепер валилися залізничні з вогневої техніки. Ось що залишила нам війна.

Володимир Петрович сидів біля вікна вагона, а в думках ще раз проходив шляхами війни. Пригадалися ті перші бої під Орлом, і героїчна Курська дуа, визволення білоруських міст Мінська, Вітебська, звільнення від фашистських зайд Вільноса. Потім були тяжкі бої у Східній Пруссії.

... Радянські воїни після довготривалих боїв і коротких перепочинків поспули в окопі, хто на чому влаштувався. Володимир простелив плащ-палатку — і миттю пооринув у сон. Йому снилася мати. Така, якою він бачив її востаннє, — заплакана, змарніла від горя, з іще глибокими зморшками на її ще молодому обличчі... І ось вона закричала: «Володиму, сину мій!»

Володимир прокинувся. Зникла мати. І раптом він помітив чорну постать. Потім другу, третю... За кілька хвилин усі воїни зайняли свої місця і чекали, поки ворог підійде ближче...

Атаку було відбито. За вікном почали частіше пролітати беззвізні гаї. Струнки берези, понівечені війною, оживали. На тонких гілках з'явилися перші ніжно-зелені

Володимир подумав:

«Ховатися — значить погубити самих себе». В цей час він був командиром гарматної обслуги.

— До гармати! — скомандував.

Відцепили гармату від тягача, розвели станини. Сам прицілювся. Дав команду:

— Заряджай!

Японці, побачивши гаубицю спрямовану на них, стали ще дужче закидати вогнем радянських воїнів і техніку. Снаряди розривалися попереду, позаду. Загорілася ще одна гармата. Загинула вся обслуга іншої.

Володимир впіймав у перехресті прицілу ворожу гармату. Постріл — і вороже кубло було знищено. А їх же три. Всі везь вогонь посилали на цю єдину стріляючу гаубицю.

Знову постріл. Високо вгору піднялось дуло ще однієї ворожого гармати. А вони поодовжували вести бій. Снаряди самураї то не долітали, то перелітали.

Від третьої і четвертої гармат самураї почали тікати.

Відгрімилі залпи війни. Повернувся з Далекого Сходу Володимир Петрович Ботвенко. Одружився. І проживає нині в Новій Осоті.

На грудях ветерана золотом сяють ордени Червоної Зірки, Вітчизняної війни, Слави III ступеня, медалі.

... Настане ранок. І вирушить на своє робоче місце Володимир Петрович. А воно у нього — ліс і поле. Бо працює він землевпорядником у колгоспі імені Кірова. Йтиме і слухатиме, як шумлять сосни, перемовляються між собою. Милуватиметься чистим, мирним небом над голозою. Бо красиве нині настало життя. За нього віддавали життя воїни в роки війни.

С. ЗДІХАЛЬСЬКА, працівниця редакції районної газети «Вперед».
Олександрівський район.

ІМЕНІ ГЕРОІВ-ШИРОНІНЦІВ

Звістка про присвоєння новому кораблю імені героїв-широнінців порадувала червоних слідопитів з села Таранівка на Харківщині. Адже саме на їх прохання вирішено так назвати траулер, який чекав забором зійде зі стапелів Чорноморського суднобудівного заводу. Одержавши це повідомлення, школярі відразу ж відправили корабелам Миколаса експонати для каюти-музею широнінців, яка облаштується на новому судні.

Давно вже збирають школярі Таранівки відомості про бійців гвардійського взводу лейтенанта Петра Широніна, які поновили недалеко від їх села подвиг панфілової. Захищаючи підступи до Харкова, тут, біля залізничного роз'їзду, на смерть стояли двадцять п'ять воїнів різних національностей, відбиваючи одну за одною атаки ворожих танків і бронетранспортерів. Цілий день тривав нерівний бій. Радянські солдати здобули перемогу, лишивши на полі бою спалену ворожу техніку і більше сотні фашистських автоматників. За мужність і відвагу всі двадцять п'ять гвардійців-широнінців були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Про цей безсмертний солдатський подвиг розповідають експонати сільського шкільного музею, що їх допомогли дітям зібрати ветерани 78-го стрілецького полку, рідні і близькі героїв.

Кор. РАТАУ.

ПАРТИЗАНСЬКИЙ АЛЬБОМ

На виставці, яка відкрилась до 35-річчя Великої Перемоги у Володимирці Ровенської області, привертає увагу альбом партизанської слави. Його передав у дар землякам ветеран війни К. А. Момчи.

Сімнадцятирічним юнаком прийшов Карпо в партизанську сім'ю. Беручи активну участь у бойових операціях, молодий партизан виконував й інші місії — збирав рідкісні фотографії, листівки, підпільні газети, які могли б потім розповісти про героїчну боротьбу з німецько-фашистськими загарбниками.

Літопис подвигів народних месників було продовжено після війни. Карпо Арсентійович наполегливо розшукував усе, що було зв'язано з історією партизанського руху на Ровейщині. Він віз листування з бойовими побратимами, працював в архівах. І ось напередодні славної дати багаторічну працю закінчено.

З хвилюванням гортають відвідувачі сторінки альбому. На одній з фотографій — наступ бійців ровенського з'єднання під Рокитним. На іншій відображено кавалерійську атаку: з шаблями наголо мчать партизанська сотня. Численні знімки розповідають про спільну боротьбу українців, росіян, поляків проти фашизму.

У ці передсмертні дні альбом допомагає лекторам і пропагандистам, краєзнавцям і історикам краще розповісти молоді про безсмертний подвиг радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Кор. РАТАУ.

ОПЕРАЦІЯ «ПАМ'ЯТЬ»

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТЕ

Продовжуємо друквати карту Всесоюзного тематичного маршруту «Ніхто не забутий, ніщо не забуто» туристською експедицією радянської молоді «Моя Батьківщина — СРСР».

Меморіальний комплекс «Брестська фортеця-герой». Тут створено музей героїчної оборони Брестської фортеці, що стала символом стійкості і вічної слави людини. Тут радянські воїни першими прийняли на себе удар гітлерівців.

Експозицію музею розгорнуто в десяти залах. Тут величавий меморіальний ансамбль, який об'єднує три основних елементи: головний вхід, центральний монумент і меморіальний парк зі скульптурною композицією в Східному форту. Головний вхід — фортечний вал, у блок якого врізано п'ятикутну зірку. Привертає увагу багнет-обеліск, облицьований титаном. Поруч головний монумент меморіалу — титанічна голова воїна, що виступає з глибок-прапора на висоту більше тридцяти метрів. Гранітні плити меморіалу і Вічний вогонь спрямляють незабут-

них залів, діорама, кінолекційний зал, де показують документальні фільми про операцію. Продовженням експозиції є комплекс пам'ятників на місцях боїв.

Адреса: Чернаська область, м. Корсунь-Шевченківський, острів Коцюбинського, 4.

Одеський історико-краєзнавчий музей. Створено його 1956 року на базі музею оборони Одеси та обласного краєзнавчого музею. В 14 залах історичного відділу розміщено експонати — центральні реліквії, документи і предмети образотворчого мистецтва, що відображають історію Причорноморського краю, розвиток Одеси, революційні досягнення, соціалістичне будівництво. Значне місце тут відведено періодові Великої Вітчизняної війни, героїчній обороні Одеси в 1941 році.

Адреса: м. Одеса, вул. Халтуріна, 4.

Ворошилоград. Бойовий шлях льотчика Кузьма Васильович Наваселова почав у травні 1943 року. Особливо пам'ятні для нього бої на Орловсько-Курській дузі, Сандомирському плацдармі, при взятті Берліна.

За роки війни Кузьма Васильович збив особисто 19 літаків противника і 5 у групових боях. Йому було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Фото Р. АЗРІЄЛЯ.

не враження. Меморіал споруджено 1971 року. Адреса: Білоруська РСР, м. Брест.

Пам'ятник-музей визволення міста Києва від німецько-фашистських загарбників. Звідси восени 1943 року здійснювалось керівництво боями за визволення Києва. Окопи, бліндажі, ходи сполучення — все так, як у роки війни. Зберігся бліндаж, із якого командування фронтом звернулося до воїнів із закликом визволити Київ до 26-ї річниці Великого Жовтня.

Територію, що за Київським водосховищем, подалік Вишгорода, оголошено заповідником. Тут споруджено пам'ятник визволення Києва від німецько-фашистських загарбників. Експозиція присвячена подіям визволення Лівобережної України в 1944 році.

Адреса: Київська область, Києво-Святошинський район, село Нові Петрівці.

Музей Корсунь-Шевченківської битви. Створено його 1945 року. Експозицію музею розміщено в старовинному приміщенні — пам'ятнику архітектури XVIII століття, що на острові річки Росі. Тут, експозицію, присвячено Корсунь-Шевченківській операції. Біля приміщення музею — виставка зразків Вітчизняної зброї періоду Великої Вітчизняної війни. В музеї десять експозицій-

Музей партизанської слави в одеських катакомбах. Тут 907 діб партизани і підпільники, базуючись у лабіринтах катакомб, вели боротьбу з гітлерівськими загарбниками. Основна експозиція музею знаходиться під землею. В підземному таборі відтворено обстановку тих років: штаб, ліжніська кімната, склади зброї, майстерні, спальні, кухня. Все там яне — столи, «ліжка», стіли. Один із відділів музею присвячений комсомольцям групи «Пошук», ініціаторам створення музею.

Адреса: м. Одеса, Нерубайський катаномби.

Музей героїчної оборони і визволення Севастополя.

1. Панорама «Оборона Севастополя 1854—1855 рр.»

2. Діорама «Штурм Сапун-горі 7 травня 1944 р.»

3. Оборонна башта Малахового кургану.

4. Будинок-музей севастопольських підпільників.

Адреса: Севастополь, Історичний бульвар.

Музей Червонопрапорного Чорноморського флоту. Засновано його 1869 року. Експозиція музею розповідає про героїчну історію Чорноморського флоту, його революційні й бойові традиції, про участь моряків-чорноморців у громадянській та Великій Вітчизняній війнах.

Адреса: м. Севастополь, вул. Леніна, 11.

«ПІСНЯ МІСЯЦЯ»

БЕРЕЗЕНЬ

Понад 50 пісень, названих вами, друзі, в числі найпопулярніших, узали участь у музичному параді березня. Редакція одержала багато листів. Найбільшу кількість голосів зібрали такі пісні:

1. «Дівчина з Полісся» («Олеся») (О. Іванов — А. Поперечний) — «Сяб-ри».

2. «Золоті сходи» (Ю. Антонов — М. Віккерс) — Ю. Антонов — «Аракс».

3. «Чекання» (Ю. Саульський — Л. Завальнюк) — С. Ротару, К. Георгіаді.

Найчастіше в листах ви загадуєте також пісню Є. Птичкина на слова Т. Коршилової з кінострічки «Небезпечні друзі» («У біди зелені очі»), «Пісеньку д'Артаньяна» та інші пісні з телефільму «Д'Артаньян і три мушкетери» (їх автори — М. Дунаєвський і Ю. Рахенцев), «Вір мені» (І. Алда-Теодорович — Ш. Петраке) з репертуару Софії Ротару, «Ворожка» (цю пісню М. Дунаєвського і Л. Дербенюва записали для телефільму «Ах, водівля, водівля...» Ж. Рождественська і «Фестиваль»).

Браховуючи ваші побажання, друзі, редакція планує започаткувати в рамках «Диск-залу» рубрику «Ваша думка!», де публікуватимуться найцікавіші і найаргументованіші відгуки про пісні, які вам сподобались (або не сподобались).

А зараз — сюрприз. Найактивніші учасники музичного параді в першому кварталі — Людмила Бургас з Олександрії, учні 8 «А» класу десятирічки № 30 м. Кіровограда, Наталія Станченко з Ново-петрівки Добровеличківського району одержать фотографії популярних виконавців радянської естради.

Запрошуємо вас знову взяти участь у складанні музичного параді. Цього разу треба визначити кращу пісню квітня. Умови не змінилися: виписіть в анкету назви трьох найпопулярніших, на ваш погляд, пісень. Анкету відправте на адресу редакції. На конверті зробить позначку: «Диск-зал». Листи просимо надсилати до 10 травня.

«ПІСНЯ МІСЯЦЯ»

КВІТЕНЬ.

1. _____

2. _____

3. _____

Щиро вітаємо медсестру Бобринецької районної по-

КРАЇНИ, ЛЮДИ,
ЗВІЧАЙ

ЯКЩО ЗУСТРІНЕШ САЖОТРУСА...

Такі зустрічі трапляються нечасто. На тій самій вулиці стародавньої Праги, що химерно звивається в лабіринті Старого міста, з'являється група людей, яка відразу ж привертає загальну увагу. Вони одягнені в строгі чорні костюми, на головах — знайомі всім нам тепер тільки з історичних фільмів чорні циліндри. В руках у цих людей — всілякі драбинки, штітки, троси. Це — знамениті празькі сажотруси, котрі несуть свою нелегку, але дуже потрібну великому місту службу.

Споконвіку, а точніше — з XV століття, коли в місцевих книгах з'явилася перша згадка про професію сажотруса, в Чехословаччині існує повір'я: якщо властивість зустріти на вулиці сажотруса, треба обов'язково доторкнутися до нього рукою. І тоді щастя тобі забезпечено. Звичайно, тепер, наприкінці XX століття, навряд чи хто всерйоз вірить цьому. Однак всі без винятку перехожі і туристи привітно усміхаються сажотрусам, а багато хто вітається з ними як зі старими друзями. В цьому — давня заслужена повага до нечисленних представників рідкісної в нашій ліній професії без яких, проте, неможливо поки що існування Праги.

Красива стародавня Прага, яка по праву заслужила назву «золотої», чудовий вид на неї відкривається з Градчан — пагорба, на якому височить знаменитий Празький град. Уважний спостерігач неодмінно зверне увагу на малопомітний на перший погляд «частокіл» всьох димарів, що пронизують традиційні черепичні дахи. За словами начальника міської служби по опаленню димоводів В. Шлєсінгера, димарів і димоводів у Празі налічується 600 тисяч. Це пояснюється тим, що за багаторічної традицією практично все місто досі опалюється бриньками бурого вугілля, і майже кожній будинку має власну котельню.

Димарі ж підтримують у порядку понад 150 кваліфікованих сажотрусів. Саме від них значною мірою залежить безперебійна робота опалювальних систем, комфорт пражан.

Справді, нечисленний цей «професійний цех». І лише випадково можна зустріти його представників у мальовничому місті. Але, як свідчать перспективні плани розвитку столиці соціалістичної Чехословаччини, з кожним роком імовірність такої зустрічі зменшується. В наступний, сьомий, п'ятиріччя у Празі має прийти радянський природний газ, який поступово повністю витіснить низькокалорійне буре вугілля й систему опалення будинків. І з празьких дахів зникнуть звичні димоводи.

А. ЯКОВЛЕВ.
(ТАРС).

ліклініки Ірину Трегуб та першого секретаря Бобринецького райкому комсомолу Валентина Музика.

Студентку Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Людмилу Яковець та головного економіста колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Віктора Антоненка, які сьогодні реструктурюють свій шлюб.

ТАК рано проводити першість із багатоборства ГПО обласної ради товариства «Колос» не доводилося. Тим-то завідувач організаційним відділом Катерина Колесник

ВІД ЗНАЧКА ГПО — ДО ОЛІМПІЙСЬКОЇ МЕДАЛІ

обладнання хоч би простих плавальних басейнів на відкритих водоймах.

З цих причин чимало спортсменів погано визначилися і на вогневому рубежі. Представники тих районів, де забувають про будівництво стрілецьких тирів, не змогли виконати навіть нормативу. Ольга Гурін (Бобринець), наприклад, вибила лише 20 очок зі 100 можливих. Віктор Яринець (Новоукраїнка) поліпшив текий «рекорд» усього на десять

І в команді долинців не було жодного, хто б виконав норматив ГПО, заспокоївся, перестав займатися фізкультурою і спортом. Віктор Кобицький, Людмила Корнева, Андрій Мураховський, скажімо, і в минулі роки ставали призерами обласних змагань з багатоборства ГПО. У своїх селах вони очолювали секції, допомагали ровесникам здобути високі фізичні гарт.

Непогані показники мали й представники інших районів. Віктор Молдованов (Знам'янський район) кинув гранату за 63-метрову відмітку, а його товариш по команді Петро Ку-

йон, О. Кацан (Добровеличківський район), В. Доценко (Маловисківський район), Л. Корнева (Долинський район), В. Хохлов (Голованівський район), Г. Дубовик (Олександрівський район). Їм вручили дипломи, цінні подарунки, призи.

ЩОДО організації змагань. Працівники обласної ради «Колоса» прагнули зробити все необхідне, щоб ці поєдинки були справді святковими. Під час відкриття першості учасників змагань привітали ветерани війни, провідні спортсмени області, представники обкому профспілки працівників сільського господарства. Але в ході проведення поєдинків з багатоборства ГПО раптом виникли небажані ситуації. Керівники факультету фізвиховання педінституту не давали згоди, щоб сільські спортсмени виступали на їхньому стадіоні. Довелося учасникам змагань їхати на стадіон «Юний піонер». Після складання нормативу (метання гранати) приїхали знову на стадіон факультету. Тут змагалися на стометрівці. А норматив з легкоатлетичного кросу знову складали на «Юному піонері». Чемпіонка «Колоса» Людмила Корнева так і сказала: «Якби це в нашому районі так ділили «своє» й «наше», ми б і значківця ми не стали. Спортивні бази будувалися для всіх, кошти на це виділяла держава, а не окремі шанувальники спорту. А тут, у Кіровограді, й досі не помірялися керівники спортивних товариств і відомств. Одним заздрісно, що виграють інші. «Буре-

ХТО ЗОСТАВСЯ В ЗАТІНКУ?

● Чемпіонами стають оптимісти. ● Бобринчани: «Нас послали на посміховисько...» ● Де «наші», а де «ваші»!

трохи бідакалась: «Коли такі змагання влаштовуємо восени, то за літо кращі значківці мають змогу підготуватися до стартів. Особливо це стосується плавання. Бо, чого там критись, у селах області ще немає плавальних басейнів. Тож здіблого використовувемо відкриті водойми. Тому декому з цьогорічних учасників буде скрутно. Виграє, безумовно, той, хто й зимою не робив перепочинку».

Так воно й сталося. Після урочистого відкриття змагань у ДЮСШ обласного спорткомітету почалися поєдинки з плавання. Оразу було видно, хто зберіг сили і майстерність після торішніх тренувань. Та бачили ми й таких, хто ледве тримається на воді. Представники Гайворонського, Бобринецького, Компаніївського, Кіровоградського районів були схожими не на спортсменів, а на тих, хто прийшов на пляж для розваги. Про стиль плавання й мови тут не могло бути: плили такі «значківці» як могли — щоб тільки не піти на дно. Тож багатьом із таких плаваців не пощастило сягнути фінішу, вони зійшли з дистанції.

Проте в ДЮСШ прийшло чимало спортсменів, які справили на уболівальників, на організаторів першості приємне враження. Ось хоч би Валерій Доценко з Маловисківського району. Щоб виконати норматив на стометровій водній доріжці, треба подолати її за 2 хвилини і 5 секунд. Доценко фінішував з результатом 1 хвилина і 7 секунд. Упевнено долали дистанцію Людмила Корнева, завідувача дитячим садком села Іванівки Долинського району, її товариш по команді Віктор Кобицький.

Та більшість учасників приносили своїм командам лічені очки. І це ще раз дає підставу робити висновок, що з плаванням на селі справи невітні. Воно розвивається надто повільно, бо на місцях фізкультурні й комсомольські активісти не дбають про будівництво та

очок. Куди таким бую братися до Віктора Кобицького та Людмили Корневої, котрі вибили відповідно 97 і 94 очка?

Так, найбільше упущень в кульовій стрільбі та плаванні. Через слабку підготовку в цих видах багатоборства ГПО 12 учасників першості області зовсім не дали своїм командам залікових очок. Це були не кращі з кращих, котрих відбирали до складу збірних районів, це були ті, хто не може виконати навіть нормативу хоч би на срібний значок. Ну що це, скажіть, за збірна Компаніївського району, коли в ній лише два спортсмени?

дея подолав стометрівку за 11,6 секунди.

По-бійцівському ділили ульяновці. Команда у них найбільша з усіх, що приїхали в Кіровоград. У її складі представники двох колективів фізкультури — колгоспів «Родина» та імені Шевченка. Інструктори по спорту Олександр Барський і Петро Кучеренко теж приїхали на змагання. Колектив фізкультури колгоспу «Родина» — один із правофлангових у районі. Сам заступник голови правління по роботі з молоддю Володимир Курчуріа першорозрядник, чемпіон району з багатоборства ГПО. І тут, у Кіровограді, він одразу потрапив у число лідерів. Його однокласником Олексій Маслій, який недавно став призером першості області з зимового багатоборства ГПО серед сільських

Один із них дав «колективні» всього 49 очок, а другий не зміг виконати нормативу. Чотири учасники були з Бобринецького району. І жоден із них не приніс команді залікових очок. Навіть самі спортсмени (якщо їх так можна назвати) говорили між собою: «Послали нас на посміховисько...»

В ПЕВНЕНО йшли до фінішу долинці. В усіх видах програми змагань вони вдержували лідерство. І це насамперед тому, що команду вміло укомплектовано, — всі багатоборці ретельно готувалися до поєдинків, у регулярно тренувалися. Вибороти призи на районних чи обласних змаганнях — для них не самоціль. Бо комплекс ГПО передусім для бадьорості, для здоров'я — справжній помічник у праці.

спортсменів, теж демонстрував високу майстерність. А Олександр Барський найбільші надії покладав на обліковця молодіжної команди Євдокію Лозову. І вона виправдала його сподівання — виборола призера місце.

КОМАНДОЮ перемогли долинці, срібними призерами стали знам'янці, бронзовими — ульяновці. Закривають турнірну таблицю колективи Новгородківського й Компаніївського районів. Якщо у першого призера 375 очок, то у них відповідно 53 і 46. Віктор Кобицький із Долинської набрав сам більше очок, ніж обидві ці команди.

Чемпіонами обласної ради товариства «Колос» із багатоборства ГПО стали: В. Нечипоренко (Долинський район), А. Мураховський, В. Кобицький (Долинський ра-

вісники» ніяково, що «Колос» краще проводить змагання з багатоборства ГПО...»

Зауваження справді слушне. Поки ми дбатимемо про розвиток фізкультури і спорту за формулюванням «це наше, а це ваше», то й кроку вперед не зробимо. Так як не матимуть успіху в Новоархангельському, Вільшанському, Новомірогородському районах, котрі не делегували своїх багатоборців на обласні змагання.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

На фото: переможці першості обласної ради ДСТ «Колос» з багатоборства ГПО — спортсмени Долинського району. Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 02402.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Тираж 54000.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61197.

Зам. № 219.